

Jmenuji se Josef Kroka, narodil jsem se v roce 1961 v Králově Dvoře u Berouna. Můj otec pocházel ze Slovenska z Marhaně a matka z Pušovce v okrese Bardejov. V roce 1956 přijeli naši za práci do Čech. Byly přijati do Královských železáren. Tenkrát k nám přijeli pracovní náboráři a nabízeli našim všelijaké výhodné podmínky a dobře placenou práci i s ubytováním. Avšak o tři roky později naši opět odjeli do Marhaně, kde začali stavět veliký dům. Máma byla v domácnosti a táta pracoval v cementárně. Starší děti s nimi již nebydlely a rozhodly se žít v Čechách. Matce bylo smutno, že je od dětí tak daleko a v roce 1961, podle vyprávění vím, že to bylo v listopadu, se vrátili, kromě Hanči a Imricha, ti chtěli zůstat na Slovensku. Dům prodali za 60 000 Kčs a v Králově Dvoře – Levíně koupili jiný dům a na Slovensko se již nevrátili.

Já jsem nejmladší z jedenácti dětí a také jediný, který se narodil v Čechách. Když mi bylo sedm let, zemřela mi tragicky maminka. Pracovala v JZD a toho dne, 20. 8. 1968, vykolejil vlak směrem na Plzeň. Vedoucí JZD nahnal všechny na koleje sbírat uhlí, aby se odstranily překážky z kolejí, ale výpravčí udělal strašnou chybu a pustil vlak, který jel opačným směrem. Maminka jako jediná to nepřežila, vlak ji smetl. Pamatuji si, že po nehodě k nám přišel vedoucí JZD, oznámil otci tu hroznou novinu. Poslední vzpomínka na mámu byla noc před nehodou, dala nám peníze pod polštář, každému, abychom měli na ráno do školy. V tu dobu jsme doma byli už jen čtyři děti a táta, život byl velice těžký, peněz bylo málo. Božena, Berti a Marča se odstěhovali do Teplic, Honza do Volar. Z nás jedenácti studoval jen jeden a to bratr Ernest, odmaturoval na střední zemědělské škole a po maturitě byl odveden na vojnu do Novák na Slovensku a tam se usadil a založil rodinu. Rok po té tragické události se můj otec seznámil se ženou, která byla sama a žila v Kadani. Tátův bratr Berti je seznámil a v roce 1972 se vzali, ale to už jsme byly doma jen dvě děti. Já a moje starší sestra Eva. Otec i nová máma pracovali v JZD na statku.

Po ukončení základní školy jsem začal pracovat. Nemohl jsem jít studovat jako jiné děti, nebyly peníze, žili jsme chudě, a tak jsem začal vydělávat. Byla to jakási nutnost, chtěl jsem se oblékat jako ostatní mladí v té době, mít nějaké peníze a něco nového. V patnácti letech jsem nastoupil do železáren a pracoval jsem tam jako pomocný dělník do sedmnácti a pak jsem až do roku 1985 pracoval ve válcovně jako valcář. Ve dvaceti letech jsem šel na vojnu, ale jen na pět měsíců. V tom roce jsem se oženil, manželství netrvalo dlouho, asi rok. V roce 1983 se mi narodil syn a já mohl dokončit službu v železárnách. V roce 1985 jsem se odstěhoval do Liberce a pracoval tam na pile. Po roce jsme se i s mojí druhou ženou vrátili do Králova Dvora. V roce 1986 jsem nastoupil do cementky a pracoval tam jako jeřábník až do roku 1995, kdy jsem nastoupil do Slévárny. Tam jsem pracoval nejdříve jako brusič a později jsem se stal mistrem. V roce 1990 nám zemřela druhá maminka, a tak jsme si otce vzali domů k nám. Po pár měsících odešel žalem také. Bohužel v roce 2014 jsem musel odejít kvůli nemoci z práce. V lednu už to bude rok, kdy jsem znovu našel práci v Loděnicích, sice pracuji na dlouhý a krátký týden, tedy dvanáctihodinovky, ale pracuji. Bez práce si to neumím představit, ale kdybych dnes mohl něco změnit a vrátit se v čase, tak bych chodil do školy a studoval. Již čtyřicet let pracuji v průmyslu, prošel jsem a vyzkoušel si těžká a špinavá zaměstnání, a tak by mě zajímalo, kam by můj život směřoval, kdybych byl vystudoval nějakou školu.